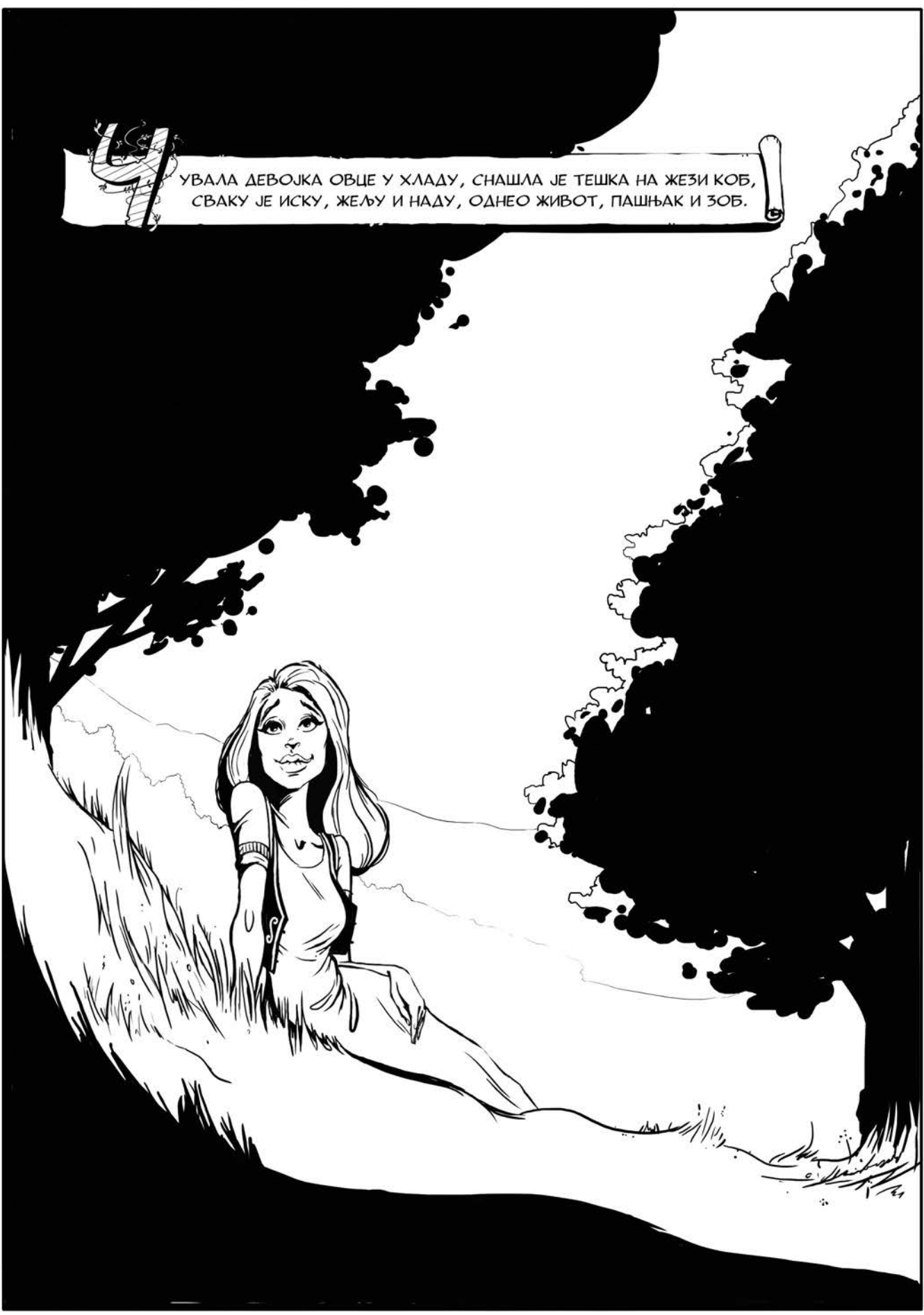

❖ ПРОЛОГ ❖

УВАЛА ДЕВОЈКА ОВЦЕ У ХЛАДУ, СНАШЛА ЈЕ ТЕШКА НА ЖЕЗИ КОБ,
СВАКУ ЈЕ ИСКУ, ЖЕЉУ И НАДУ, ОДНЕО ЖИВОТ, ПАШЊАК И ЗОБ.

ИМАЛА НИКОГА НИЈЕ ДО СТАДА, ОНО ЈЕ ЗНАЛО И ДОБРО И ЗЛО,

ТАЈНЕ СЕ ЊЕНЕ У ВУНИ КРИЛЕ,

КЛОИГ
КЛОИГ

ЗВОНИЛЕ ТИХО КРОЗ ЛУГАР И ДЌ.

ПОСТАДЕ ТОПАО КОРАК ЈОЈ БОС,
КАДА ЈЕ ВИТКА ЗА МЛАДОГ ХТЕЛА,

МИЛОВА ТРАВУ, ОВАЦА РУНО,

НЕ БИ ЛИ МАШТОМ ДРАГОГА СРЕЛА.

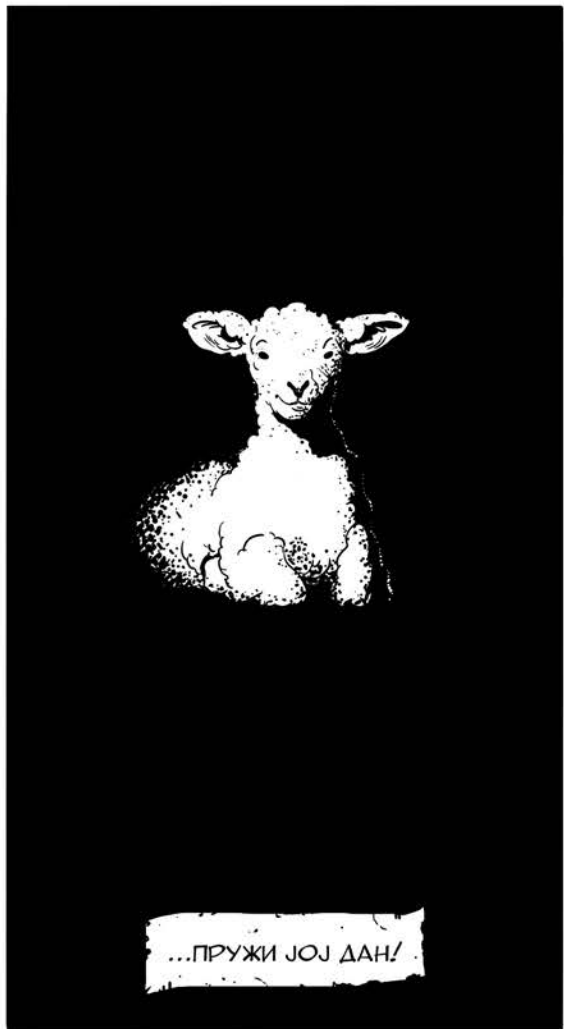

НО, МИСАО ЛАКА ДЕНУ ЈЕ ТАМО, ГДЕ СЕ И НЕ СЛУТИ ПУТОКАЗ ВАН,

ГДЕ МОЖЕ СЕ ЖЕЉОМ ВОДИТИ САМО,

ШТО ДУША ХОЋЕ...

...ПРУЖИ ЈОЈ ДАН!

ОВЦАМА СВОЈИМ ПОЖАЛ' СЕ ОНА,
КАКО СУ БЕДРА МИРНА ЈОЈ СВА!

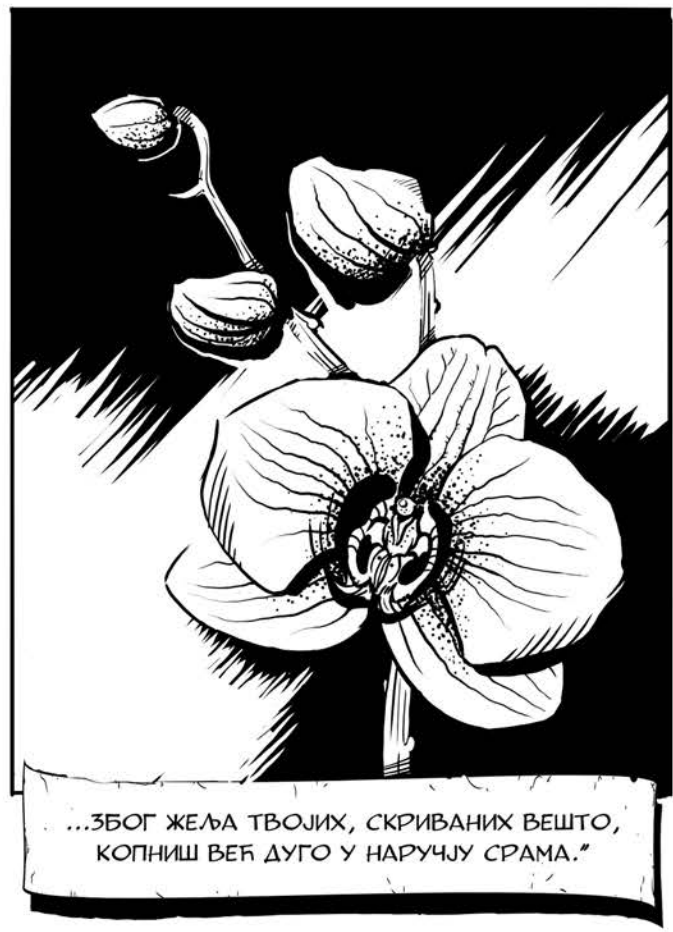
ОНЕ СУ БУТАЛЕ, ГРЛА МУКА...

...ДОК ОБАН ПРИДИЖЕ ГЛАВУ ОД ТЛА.

ГОВОРИТИ СТАДЕ КО ЧОВЕК ЧОВЕКУ, СА СВАКОМ РЕЧЈУ ШИРИ СЕ СТРАХ,
ВИДЕЛА НИЈЕ У СВОМЕ ВЕКУ, ДА ПРИЧУ ВЕЗЕ ОБАН ЈОЈ МЛАД.

"ПА ЗАР ЈЕ МАШТА ПОГАНА ТАКО, ЦРНИЛОМ ТАМНИМ ДА ОБОЈИ СМЕ?"

...УПИТА НЕВИНА, РОГ ЈОЈ УЗВРАТИ...

"МАШТА ЈЕ ТВОЈА, АЛ' БОЈА НЕ!"